கருடபுராணம் சுட்டும் கொல்லாமை நெறி ஓர் ஆய்வு

Garuda Purana's Teachings on Ahimsa: A Study

இலங்கேஷ்வரி அர்ஜூணன் / Elangeswari Aruchunnan[1]

மு. இராசேந்திரன் / M. Rajantheran[2]

அருண் பாலன் / Arun Balan[3]

Abstract

This research paper deeply explores the philosophy of Ahimsa (non-violence) as highlighted in the Garuda *Purana*. The Garuda *Purana* elaborates on the consequences of taking lives, categorizing it as a grave sin that leads to severe punishments in hell. Additionally, the study draws from the works of Indian sages, Siddhars, and philosophers, emphasizing the significance of adhering to the principle of non-violence. Through a comprehensive literature review, this paper underlines the necessity of practicing Ahimsa. It integrates teachings from Thirumoolar, Sivavakkiyar, Thiruvalluvar, and Vallalar, who emphasize that showing compassion towards all living beings is a path to attaining divine grace. The *Garuda Purana* provides a detailed account of the punishments awaiting those who fail to follow the principle of non-violence.

Date of submission: 2024-12-01
Date of acceptance: 2024-12-25
Date of Publication: 2024-12-30

Corresponding author's Name:
Elangeswari Aruchunnan
Email: elanges87@gmail.com

Keywords: Garuda Purana, Hell, Dharma, Ahimsa

1.0. முன்னுரை

உலகில் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த மதங்களில் இந்து மதமும் ஒன்றாகும் (இராசேந்திரன், 2015). இந்து மதத்தின் பாரம்பரியத்திலும் பண்பாட்டிலும் அந்த மதத்தைச் சார்ந்த புனித நூல்கள் பெரும்பங்காற்றுகின்றன. மனிதனாகப் பிறந்த ஓர் ஆன்மா உலகத்தில் எப்படிப்பட்ட அறநெறியில் நின்று வாழ வேண்டும் எனத் திருக்குறள், திருமந்திரம், பெரியபுராணம், திருவருட்பா, ஆத்திச்சூடி, சித்தர் பாடல்கள் போன்ற பல நூல்கள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. இப்புனித நூல்கள் மனிதன் பூமியில் வாழ வேண்டிய ஒழுக்கங்களை நான்கு உறுதிப்பொருள்களின் அடிப்படையில் எடுத்துரைத்துள்ளன. அவ்வுறுதிப்பொருள்களானது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகும். அறத்தில் கொல்லாமை எனும் பண்பு மிக உயர்ந்த பண்பாகக் கருதப்படுகிறது.

[1] The author is a lecturer in the Department of Tamil Studies, Institute of Teacher Education Tuanku Bainun Campus, Pulau Pinang, Malaysia. elanges87@gmail.com

[2] The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajantheran@gmail.com

[3] The author is an Inspector of Schools, Penang State Inspection Committee, Ministry of Education, Malaysia. arun.balan@moe.gov.my

கொல்லாமை எனும் பண்பை கடைப்பிடித்தலின் அவசியத்தைப் பல பெரியோர்களும், ஞானிகளும், சித்தர் பெருமக்களும் தங்களின் பாடல்களின்வழி எடுத்துரைத்துள்ளனர். மனிதன் கொல்லாமை எனும் பண்பினைப் பின்பற்றி வாழாவிட்டால் அவன் எதிர்கொள்ளும் விளைவுகள் பற்றியும் இப்புனித நூல்கள் சொல்லத்தவறவில்லை. இம்மையில் வாழ வேண்டிய அறநெறியில் நின்று வாழத்தவறிய ஆன்மாக்கள் மறுமையில் அனுபவிக்கக்கூடிய தண்டைகள் பற்றி கருடபுராணம் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. ஆக, கொல்லாமை நெறியின் முக்கியத்தவத்தையும் அப்பண்பினைக் கடைப்பிடிக்காதவர்களுக்கு மறுமையில் ஏற்படும் விளைவுகள் குறித்தும் ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கமாக அமைகின்றது.

1.1. கருடபுராணம் ஓர் அறிமுகம்

வேதாந்த அடிப்படையிலான பதினெட்டு புராணங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது கருடபுராணம் ஆகும். இப்புரானம் மகாவிஷ்ணுவால் கருடனுக்குச் சொல்லப்பட்ட தகவல்களை தொகுத்துக் கொடுக்கும் ஒரு புராண நூலாகத் திகழ்கின்றது. கருடபுராணம் ‘பூர்வ காண்டம்’ மற்றும் ‘உத்திர காண்டம்’ என இரு பிரிவுகளை உடையது. இந்த நூலில் 18000 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன (துர்க்காதாஸ். எஸ். கே.ஸ்வாமி, 2006). கருடபுராணத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் உலகில் பிறந்த அனைத்து ஆன்மாக்களும் மறுமையில் எவ்வாறான நிலையைப் பெறுகின்றன என்பதைத் தெள்ளத்தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன (வேங்கடவன், 2013). உயிர் உடம்போடு கூடி வாழ்வது வாழ்வு; உடம்பைவிட்டு உயிர் பிரிவது மரணம் (சிவசித்தன், 2009). ஔவையார்,

வாயுவினா லாய வுடம்பின் பயனே

யாயுவி னெல்லை யது.

(ஔவைக்குறள்: 29)

எனும் குறளின் வழி பிராணவாயுவைக் கொண்டு இயங்குகின்ற இந்த உடல் அதற்குரிய ஆயுள் வரைக்கும் தான் அந்த உடலைப் பொருந்தி நிற்கும் என ஆயுளுக்கும் பூத உடலுக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றி கூறுகின்றார். ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் தன் உடலைவிட்டு நீங்கிய பின் எமலோகம் சென்றாக வேண்டும் என்பது விஷ்ணு பகவானின் வாக்கு ஆகும் (துர்கா தாஸ் எஸ்.கே.ஸ்வாமி, 2006). ஓர் ஆன்மா பூமியில் வாழும் காலத்தில் செய்த நல்வினை, தீவினைகளுக்கு ஏற்ப எமலோகத்தில் அந்த ஆன்மா அனுபவிக்கக்கூடிய தண்டனைகளை எமதர்மராஜன் முடிவு செய்வார்.

உலகத்தில் வாழ வேண்டிய அறநெறியில் நின்று வாழத்தவறிய ஆன்மாக்கள் எமலோகத்திற்குச் செல்லும் வழியில் பல துன்பங்களை அனுவவிக்கும் (கீர்த்தி, 2013). காலதேவனால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நரகங்கள் 84 லட்சங்கள் ஆகும். லட்சோப லட்ச நரகங்கள் இருப்பினும் அவற்றில் 28 நரகங்கள் மிக முக்கியமானவை. இவை ஒவ்வொரு விதத்திலும் மிகவும் கொடியதாக இருக்கும். உயிர்கள் எந்த நரகத்தில் தள்ளப்பட்டு, தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று காலதேவனே நிர்ணயிப்பார் என்கிரது கருடபுராணம் (ரிஷபானந்தர், 2008). அறப்பண்புகளில் ஒன்றான கொல்லாமை எனும் பண்பின் முக்கியத்துவத்தையும் அப்பண்பினைக் கடைப்பிடிக்காத ஆண்மாக்களுக்குக் கருடபுராணம் கூறும் நரக தண்டனைகளையும் நின்று காண்போம்.

2.0.அறம்

மக்கள் வாழ்க்கையில் அடைய வேண்டிய குறிக்கோள்கள் யாவை? வாழ்க்கை முழுமைப்பெற அவர்கள் தேட வேண்டியவை யாவை? அவற்றை முயன்று தேடுவதற்கான வழிவகைகள் யாவை? போன்ற வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் வகையில் அமைவதே உறுதிப்பொருள்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன (கந்தசாமி.சோ.நா., 2002). உறுதிபொருள்களானது அறம், பொருள், இன்பம், மற்றும் வீடு ஆகும். அவ்வரிசையில் முதலாம் உறுதிபொருளாகத் திகழ்கின்ற அறம் என்பது ஒழுக்கம், தர்மம், மற்றும் நன்னடத்தையைக் குறிக்கிறது. இது மனிதனை நீதிமுறையில் வாழ வழிகாட்டும் ஒழுக்கநெறியாகும். அறத்தின் அடிப்படை

நோக்கம் நல்லொழுக்கங்களைப் பின்பற்றுவது ஆகும். இந்தியப் பாரம்பரத்தில் தோன்றிய பல சான்றோர்கள் அறத்தின் முக்கியத்துவத்தைத் தங்களின் படைப்புகளின்வழி வெளிக்காட்டியுள்ளனர். திருவள்ளுவர்,

அறத்தினூஉங்கு அறவே இல்லை; அதனை

பொறுத்தவர்க்கு ஆற்றும் இனிது.

(திருக்குறள்: 31)

எனும் குறளின்வழி அறம் என்பது உயர்ந்த பண்பாகும். அறத்துடன் வாழும் போதே ஒரு மனிதனுக்கு மனநிறைவும் அமைதியும் கிடைக்கும் என்பது வள்ளுவரின் கருத்தாகும். மேலும் அவர்,

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஓம்பப் படும்.

(திருக்குறள்: 131)

எனும் குறளின் மூலம் ஒழுக்கம் என்பது வாழ்க்கையை உயர்த்தும் பண்பாகும் எனவும் அதை உயிரினும் மேலாகப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்கிறார். வள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் அறத்துப்பால் பகுதியில் அறம் குறித்த செய்திகளை 38 அதிகாரங்களில் கூறியுள்ளார். அதில் கொல்லாமை எனும் பண்பு மிக முக்கியமான பண்பாகக் கருதப்படுகிறது. வள்ளுவரைத் தவிர திருமூலர் போன்ற இன்னும் பலர் கொல்லாமையின் முக்கியத்துவத்தை உலகிற்கு எடுத்துக்கூறியுள்ளனர்.

2.1.கொல்லாமை

கொல்லாமை எனப்படுவது ஓர் உயிரைக் கொல்லாமல் இருப்பதைக் குறிக்கின்றது. திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் கொல்லாமை என்பதை மனித வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான அறநெறியாகச் சொல்கிறார். உயிர்களைக் கொல்லாமல் பாதுகாப்பது மட்டும் அல்லாமல், பிற உயிர்களுக்கு உண்டாகும் பாதிப்பையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். திருவள்ளுவர்,

அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்

பிறவினை எல்லாந்தரும்.

(திருக்குறள்: 321)

எனும் குறளின்வழி அறச்செயல் என்பது யாதென்றால் எந்தவோர் உயிரையும் கொலை செய்யாத செயலே ஆகும். கொலை செய்தல் பிற தீவினைகளைக் கொண்டுவரும் எனக் கருதுரைக்கின்றார். மேலும், வள்ளுவர்,

அறவினை யாதெனின் கொல்லாமை; மற்றது

பொறாஅமைச் செய்யாமை நீர்த்து.

(திருக்குறள்: 312)

எனும் குறளின்வழி அறநெறியில் வாழ்கின்ற ஒருவருக்குக் கொல்லாமையே அடிப்படை. மற்ற எல்லா அறவினைகளும் இப்பண்பின் அடிப்படையில் வருகின்றன என்கிறார். ஆக கொல்லும் குற்றமானது பிற குற்றங்களை மனிதன் செய்வதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது என்பதையும் கொல்லாமை என்னும் பண்பே பிற நல்வினைகளை ஒரு மனிதன் செய்வதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது என்பதை இக்குறள்களின் வழி அறியலாம். மேலும், இக்கருத்தினை உறுதிசெய்யும் வகையில் அப்பர் சுவாமிகள், இறைவனை வழிபடும் முக்கிய நெறியாக, கொல்லாமை நெறியை வலியுறுத்துகின்றார். இறைவனுக்கு நன்றியைச் செலுத்தும் வழிபாடு, பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் அளிக்காமல் வாழும் பண்பில் அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது அப்பரின் கருத்தாக அமைகின்றது. மேலும், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு காட்டும் உயர்ந்த வாழ்வியல் நெறியை அப்பர்,

கொல்லாது வாழ்வோர்க்குக் கோவில் சென்று தொழுவது,

கொல்லாமல் வாழும் அறிவின் நெறியே........... (தேவாரம் 4-19-8)

எனும் பாடல் வரிகளின்வழி முன்வைக்கின்றார். திருமூலர் கொலைக் குற்றம் செய்பவர்கள் மறுமையில் நரகத்தில் தள்ளப்படுவர் என்பதை,

கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை

வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் றால் கட்டி

செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை

நில்லிடு என்று நிறுத்துவர் தாமே.

(திருமந்திரம்: 240)

எனும் பாடலின்வழி கொல்லாமையின் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்துரைக்கின்றார். திருமூலர் கூறும் கருத்தினை கருடபுராணம் உறுதிச்செய்கிறது கருடபுராணம் ஓர் உயிரைக் கொல்லும் குற்றமானது மிகப் பெரிய குற்றமாகக் கூறுகின்றது. கருடபுராணம் கூறும் 28 நரகங்களில், ஏழு நரகங்கள் கொலைக் குற்றம் செய்த ஆன்மாக்களுக்கான தண்டைகள் வழங்கப்படும் நரகங்களாக அமைந்துள்ளன. அவை பிற உயிர்களை வதைத்தல், வேள்வி யாகங்களுக்காக உயிர்களைப் பலியிடுதல் மற்றும் தற்கொலை செய்தல் ஆகிய மூன்று வகை குற்றங்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் தண்டனைகளாக அமைந்துள்ளன.

2.1.1.பிற உயிர்களை வதைத்தல்

சைவ சித்தாந்தம், உயிர்கள் 84 லட்ச யோனி பேத அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன என்கிறது (நாகப்பன் ஆறுமுகம், 2020). உயிர் தோற்றமும் முடிவும் இல்லா அநாதி நிலையில் இருப்பதாகும். இறைவன் திருவருளால் உயிர்கள் தனு, கரணம், புவனம், போகங்களைப் பெற்று பூமியில் வாழ்கின்றன. எல்லா உயிர்களும் தங்களின் வினைக்கேற்ப உடல், உலகங்களைப் பெற்று பூமியில் வாழ்கின்றன (சிவபிரகாசம், 29). மேலும், உயிர்கள் பல பிறவிகளாக முக்தியை வேண்டி முன்னேறிக்கொண்டே இருக்கின்றன (மேற்படி). சைவ சித்தாந்தம் எல்லா உயிர்களும் சமம் என கருத்துரைக்கின்றது. வள்ளுவர்,

ஒன்றா உலகத்தார்க் கெல்லாம் பிறனொன்று

சொல்லா தொழுக பவர்.

(திருக்குறள்: 323)

எனும் குறளின்வழி அனைத்து உயிர்களும் சமமானவை எனவும் ஒருவருக்கொருவர் தீமை செய்யாத பண்பே உலக வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகும் எனும் கருத்தை முன்வைக்கின்றார். இந்தக் கூற்றை உறுதி செய்யும் வகையில் திருமூலரும் தமது திருமந்திரத்தில் அனைத்து உயிர்களும் சமமானவை என்றும், அவற்றின் வாழ்வை காப்பதே மனிதன் கடமையென,

கொல்லாமை செய்யும் குணமே பெரிய

வல்லாமை வேண்டி வருவார் சிவலோகம்

செல்லாமை செய்வார்கட் தீங்கு நிலையாமை

இல்லாமை எய்துவ தெந்தோறு காலமே.

(திருமந்திரம்: 197)

எனும் பாடலின்வழி விளக்கப்படுத்துகிறார். மேலும், திருமூலர் இப்பாடலின்வழி கொல்லாமை என்பது பெரும் நற்குணமாகக் கருதப்படுகிறது. கொலை செய்யாதவர்களே தெய்வீக நிலையை அடைய வாய்ப்பு கிடைக்கும். கொலை செய்வோர்க்கு தீங்கு நிரந்தரமாக இருக்கும் எனும் கருத்தையும் முன்வைக்கின்றார். திருமூலர்,

அம்மிருகம் தன் உயிர் தேடி அலையும்

இம்மிருகன் தீயவெறி ஏது நிரந்தர

தம்மிருகம் தன்னை அறியாதவர்

பொய்க்குற்ற மாடுபடும் பாவமதே.

(திருமந்திரம்: 251)

எனும் பாடலின்வழி மிருகங்கள் தங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்க வழிகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது அதை பலியிடுவது பெரிய பாவமாகும் எனவும் இது முற்றிலும் தவிர்க்கப்படவேண்டும் எனவும் எச்சரிக்கின்றார். இதனைத்தவிர்த்து பத்திரகிரியார், மனிதர்கள் எப்போதும் எல்லா உயிர்களையும் சமமாகவும் கருணையுடனும் அணுக வேண்டும் எனும் கருத்தை,

மன்னுயிரைக்கொன்று வத்துண்டுழலாமல்

தன்னுயிர்போலெண்ணித் தவமுடிப்பதெக்காலம்.

(பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்: 15)

என்ற பாடல் வரிகளின்வழி விளக்குகின்றார். எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தாமல், தன்னுடைய உயிரைப் போல் எண்ணும் பண்பை வளர்க்க வேண்டும் என்பது இச்சித்தரின் கருத்தாக அமைகின்றது. மேலும்,

இரப்பவர்க் கீய வைத்தார்

ஈபவர்க் கருளும் வைத்தார்

கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாங்

கடுநர கங்கள் வைத்தார்... (தேவாரம் 4.38.10)

எனும் பாடலின்வழி எல்லா உயிர்களிடத்தில் கருணையுடன் நடந்து கொள்ளாதவர்கள் நரகத்தில் பல்வேறு தண்டனைகளை அனுபவிக்க நேரிடும் என்று திருநாவுக்கரசர் எச்சரிக்கிறார். தாயுமானவரரோ, இறைவனைத் துதித்து, எல்லா உயிர்களையும் தன்னுடைய உயிராகக் கருதி கருணையுடன் நடந்து கொள்ளும் மனப்பாங்கை மனிதனுக்கு அளிக்க வேண்டுமென,

எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவும்நின்

தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.

(பராபரக்கண்ணி: 65)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் வேண்டுகிறார்.

பூமியில் வாழும் காலத்தில் கொலைக் குற்றம் செய்த ஆன்மாக்கள் கண்டிப்பாக நரகத்தில் அதற்கான தண்டனைகளை அனுபவித்தே தீர வேண்டும் எனக் கருடபுராணம் கூறுகின்றது (கீர்த்தி, 2013). சுவையாக உண்ண வேண்டும் என்று பிற உயிர்களைக் கொன்றும், பலவிதங்களில் துன்புறுத்திய ஜீவன்கள் செல்லும் நரகம் ‘கும்பிபாகம்’ ஆகும். இங்கே எரியும் அடுப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ள எண்ணெய்க் கொப்பரையில் போட்டு ஜீவன்கள் துன்புறுத்தப்படும். தொடர்ந்து, பிராணிகளைக் கொடுமைப்படுத்தி கொலை செய்பவர்கள் அடையும் நரகம் ‘பிரயணயோகம்’. இங்கே கூர்மையான பாணங்களை ஜீவன்களின் மீது எய்தி எமகிங்கிரர்கள் துன்புறுத்துவர். உயிர்களைச் சித்திரவதை செய்தல், கொடுமையாகக் கொலை செய்தல் போன்ற குற்றங்களைப் புரிந்த ஜீவன்கள் செல்லும் அடுத்த நரகமானது ‘அந்தகூபம்’. இங்கு ஜீவன்களை கொடிய மிருகங்கள் கடித்துக் குதறும்; அரியவகை மாடுகள் ஜீவன்களை முட்டிமோதி கீழே தள்ளி மிதித்து துன்புறுத்தும். இறுதியாக, பிராணிகளைக் கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி கொடுமையாக வதைத்து மற்றும் கொலை பாதகம் செய்த ஜீவன்கள் அடையும் நரகம் ‘வடாரோகம்’. இங்கே எமகிங்கிரர்கள் ஜீவன்களின் கை, கால்களைக் கட்டி நெருப்பால் சூடு வைத்துத் துன்புறுத்துவர். ஓர் உயிர் எவ்வகையான துன்பங்களை ஒருவர் கொலை செய்யும் போது அனுபவித்ததோ அதே வகையில் நரகம் ஜீவன்களுக்கு கொடிய தண்டனை அளிக்கும் இடமாக அமைகின்றது. பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் தந்து புலால் உணவுகளை விரும்பி உண்பவர்கள் இறந்த பின் கொடிய நரகத் தீயில் எப்போதும் வெந்துகொண்டே இருப்பர் எனும் கருடபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இதே கருத்தானது திருமந்திரத்தில் பின்வருமாறு காண முடிகின்றது.

பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை

எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்

செல்லாகப் பற்றியத் தீவாய் நரகத்தில்

மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே.

(திருமந்திரம்: 199)

பிற உயிர்களைக் கொன்று அதன் உடலிலிருந்து உணவைப் பெறுவதாலும் அது மனித உடலுக்குத் தீமை தருவதாலும் பொல்லாத புலாலை விரும்பிச் சாப்பிடும் கீழ்மையான மக்கள் இறக்கும் வேளையில் அவர்களைச் சுற்றி நின்று அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே எமதர்மனின் தூதுவர்கள் வந்து கரையானைப் போல இறுக்கமாகப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு போய் எப்போதும் எரிந்துக் கொண்டிருக்கும் கொடிய நரகத் தீயினுள் அவர்களின் முதுகு கீழே பட முகமும் உடலும் மற்றவர்கள் பார்க்கும்படி மேலே தெரிய மல்லாக்கத் தள்ளிவிட்டு அவர்கள் சுடும் தீயிலிருந்து தப்பிச் செல்லாமல் இருக்க கதவுகளை மூடிவிடுவார்கள் என்று கூறுகின்றார் திருமூலர். இதன் மூலம் திருமூலர், புலால் உண்ணும் பாவம் நரக வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும்

ரென கருடபுராணம் கூறும் செய்தியை உறுதிபடக் கூறுகின்றார். ஆக திருமூலர்,

உயிர் செத்துத் துயர்படுவார் தாமுன்ன

முயிர் நித்தம் வாழ்ந்திருப்பார் தாம்முன்ன

அயிரத்து நன்மை செயினும் உயிர்நலம்

பயன்இல தான்இங்கு பாழ்செய்தார் தாமே.

(திருமந்திரம்: 727)

எனும் பாடல் வரியில் கூறுவதுபோல் அனைத்து உயிர்களையும் இறைவனின் வடிவமாகக் கருத வேண்டும். உயிரை அழிப்பது மனிதனின் அறநெறியையும், தெய்வீக முன்னேற்றத்தையும் மறுக்கும் செயலாகும். ஆக, அனைவரும் எல்லா உயிர்களையும் தன் உயிர்போல் எண்ண வேண்டும்; எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்த வேண்டும்.

2.1.2.தற்கொலை செய்தல்

கருடபுராணம் தற்கொலை செய்துக்கொள்ளுதல் மிகப் பெரிய குற்றம் எனவும் அதனைச் செய்யும் ஆன்மாக்கள் நரகத்தில் தண்டிக்கப்படுவது உறுதி எனவும் கூறுகின்றது. முழு அறியாமையில் இருந்த உயிர்களை உய்விக்கும் வண்ணமே இறைவன் பெருங்கருணைக்கொண்டு உயிர்கள் பூமியில் வாழ்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தருகிறார் *(நாகப்பன் ஆறுமுகம், 2020)*. ஆனால், உயிர்கள் பூமிக்கு வந்த நோக்கம் அறியாமல் ஆணவத்தால் ஏற்படும் அறியாமையினால் தங்கள் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்கின்றன. ஒளவையார், மானிடராய் பிறப்பதே அரிது எனக் கூறுகின்றார். ஆக, அரிதாகக் கிடைத்த இந்தப் பிறவியை முழுமையாக வாழ்ந்து பயன் பெறாமல் சுயமாக மாய்த்து கொல்வது பெருங்குற்றமாகக் கூறப்படுகின்றது. சித்தர்கள் தற்கொலை என்பது மிகப்பெரிய பாவமாகவும், மனிதனின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு பெரிய தடையாகவும் இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். உயிர் என்பது இறைவனால் வழங்கப்பட்ட பரிசாகும்; அதைச் சிதைப்பதற்கான எந்தவொரு செயலும் கடவுளின் நியதிக்கு எதிராகும் எனச் சித்தர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். சிவவாக்கியர்,

உயிர்கொல்லும் பாவமெல்லாம் உணர்விலான

மயக்கம் கொண்ட பேய்மனம் ஆகும்

துயர் மிகுந்த துன்பமும் கூடிப்

பயனும் இன்றி போயினும் பாவம்.

(சிவவாக்கியம்: 247)

எனும் பாடல்வழி தற்கொலை செய்தல் என்பது அறிவின்மையின் வெளிப்பாடாகவே கருதப்படுகிறது எனக் கூறுகின்றார். இதனால், துன்பம் மற்றும் நரக வாழ்வு தவிர மனிதனுக்கு வேறு பயன் இருக்காது என்கின்றார். மனிதப் பிறவியில் மட்டுதான் ஓர் உயிர் இறைவனை வழிபட்டு இறைவனின் திருவடி பேறான வீடுபேற்றை அடைய முயற்சிக்க முடியும். அம்மனிதப் பிறவியை வீணாக்கும் வகையில் தற்கொலை செய்து கொள்வது தெய்வீக அருளை அடையும் வாய்ப்புகளை நழுவச்செய்கிறது என்பதனைப் பத்திரிகிரியார்,

தன்மையால் உயிரை அழித்திடல் தெய்வமே

தன்மையால் கிடைக்குமோ நன்மையே

தன்மையினால் வாழ்ந்திடினும் ஆழ்ந்திடும்

தெய்வருள் நிதியிலே வாழ்வென்றால் போதும்.

(பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்: 52)

எனும் பாடலின்வழி கருத்துரைக்கின்றார். இதனைத் தவிர்த்து, அறியாமையில் தற்கொலை செய்துக்கொள்வோருக்கு ஓர் உபாயம் உண்டு என்பதனைத் திருமூலர்,

தூய்மை மனதில் நின்று தியானம் செய்தால்

மாயம் மடியும் உன் வாழ்க்கை மலரும்

தூய உள்ளம் தானே கருமமும் கடந்து

மூவுலகும் சார்ந்திடும் பேரின்ப வாழ்வு.

(திருமந்திரம்: 1140)

எனும் பாடல்வழி எடுத்தியம்புகின்றார். தியானத்தின் மூலம் மனிதன் தன் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கலாம் என்றும், தற்கொலை செய்யாத வகையில் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் கூறுகின்றார். தற்கொலை செய்து கொள்ளுதல் கொலைக் குற்றத்திற்குச் சமம் எனவும் அதற்கான தண்டைகள் நரகத்தில் வழங்கப்படும் என்கின்றது கருடபுராணம். தற்கொலை செய்து கொள்பவர்கள் அடையும் நரகம் 'சூலப்ரோகம்'. இங்கே ஜீவன்களைக் கொடிய பறவைகள் குத்திக் குத்திக் குதறும்; எமகிங்கரர்கள் சூலத்தாலும் குத்தித் துன்புறுத்துவர். ஜீவன்கள் தாங்கள் செய்த குற்றத்தினை எண்ணி வருந்தும் இடமாக இந்நரகம் திகழும். ஆக, அனைத்து உயிர்களும் பிறவி எனும் கிடைத்த நல்வாய்ப்பை முழுமையாக அனுபவித்து இறையைத்தேடி, உண்மையான விடுதலை எனும் முக்தி நிலையை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

2.1.3.வேள்வி

இந்து பாரம்பரியத்தில் வேள்வி செய்யும் வழக்கம் மிகப் பரவலாக இருந்துள்ளது. முதலில் அரச குலத்தைச் சார்ந்தவர்களே வேள்விகளைச் செய்தனர். மனிதர்களின் வாழ்க்கைத், தியாகத்தை முன்னிருத்தியே அமைய வேண்டும் எனும் நிலைப்பாட்டையும், மனிதன் தன்னிடமுள்ள மிருக குணங்களை வேள்வியில் பலியிட்டு, நற்குணங்களை அதிகரிப்பதே வேள்வி செய்வதற்கான முதன்மை நோக்கமாக அமைந்தது (இராசேந்திரன், 2012). வேள்வியில் உயிர்பலி என்பது பூஜை அல்லது வழிபாட்டு நிகழ்வுகளில் ஒரு தெய்வத்தின் திருப்திக்காக அல்லது ஒரு வேண்டுதல் நிறைவேற்றும்படி உயிரினத்தைப் பலியிடும் செயலைக் குறிக்கிறது. இதன் அடிப்படையில், மிருகங்கள் அல்லது மற்ற உயிரினங்கள் கொல்லப்பட்டு தெய்வத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. இந்த மரபு இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலும், உலகின் பிற கலாச்சாரங்களிலும் பழமையான ஆன்மிகச் செயலாக இருந்துள்ளது.

வேதகாலப் பலி முறைகள், இயற்கையின் சக்திகளைக் கண்ணியமாக வழிபடும் ஒரு பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆனால், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, இஃது உயிர்பலியின் மரபை உருவாக்கியது. யஜுர்வேதம் சில வழிபாட்டு முறைகளில் மிருகங்களின் பலியைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால், பிற்காலத்தில் தோன்றிய வேதாந்தத் தத்துவம் மற்றும் உபநிடதங்கள் இதனை மறுத்து கருணை மற்றும் அறத்தின் மேன்மையை வலியுறுத்துகின்றன. கருடபுராணம் வேள்விகளில் உயிர்பலி தருவது ஒரு கொலைக் குற்றம் எனக் கூறுகின்றது.

இரண்டு வகையான நரகங்களில் இவ்வகையான குற்றம் செய்தவர்களுக்கான தண்டனைகள் வழங்கப்படுகின்றன. நரமேத யாகம் (மனிதர்களைக் கொன்று யாகம் செய்தல்) செய்தவனும் மனித மாமிசத்தைப் புசித்தவனும் அடையும் நரகம் ரக்ஷோகனம். இங்கே பாவிகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களே அப்பாவிகளை முன்னின்று வதைக்கும்; பாதிக்கப்பட்ட மிருகங்களும் வதைக்கும் என்கிறது கருடபுராணம். தொடர்ந்து முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் வீற்றிருக்கும் பசுக்களை வதைத்துக் கொடுமை செய்பவர்கள்; பசுவதையோடு கூடிய யாகம் செய்பவர்கள் அடையும் நரகம் விசஸவம். இங்கே ஜீவன்கள் எமகிங்கரர்களால் சவுக்கால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்படுவர் என்கிறது கருடபுராணம் (கீர்த்தி, 2013).

பல ஞானிகள், சித்தர்கள், மற்றும் தத்துவ அறிஞர்கள் வேள்வியில் உயிர்பலியை அறநெறிகளுக்கு மாறான செயலாகக் கண்டு, அதனை விலக்க முற்பட்டுள்ளனர். சித்தர்கள், வேள்வியில் உயிர்பலியை அறநெறிகளுக்கு எதிரான செயலாகக் காண்கிறார்கள். இது தெய்வீக அருளுக்குப் பதிலாகத் துன்பங்களை அதிகரிக்கும் எனும் கருத்தை முன்வைக்கின்றனர். எனவே, மனதின் தூய்மையும் கருணையும் வழிகாட்டும் செயல்பாடுகளை ஏற்படுத்தி, உயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பை வழங்க வேண்டும் என்பதைச் சித்தர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். சிவவாக்கியர்,

தங்கள் தேகம் நோய் பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலில்

பொங்கல் வைத்து ஆடு கோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட

நங்கச் சொல்லு நலிமிகுந்து நாளும் தேய்ந்து மூஞ்சூராய்

உங்கள் குலதெய்வம் உங்கள் உருக்குலைப்பது உண்மையே."

(சிவவாக்கியம்: 534)

எனும் பாடலின்வழி மிருகங்களை வேள்வியில் பலியிடுவது பாவத்தை அதிகரிக்கும் செயல் என்றும் இச்செயலானது ஒரு மனிதனுக்கு எந்த விதத்திலும் நன்மை தராது என்றும் கூறுகிறார். மேலும் அவர்,

தங்கள் தேகம் நோய் பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலில்

பொங்கல் வைத்து ஆடு கோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட

நங்கச் சொல்லு நலிமிகுந்து நாளும் தேய்ந்து மூஞ்சூராய்

உங்கள் குலதெய்வம் உங்கள் உருக்குலைப்பது உண்மையே.

(சிவவாக்கியம்: 534)

எனும் பாடலின்வழி மிருகங்களைப் பலியிடுவதன் மூலம் தெய்வீக அருள் கிடைக்கும் என நினைப்பது முற்றிலும் தவறானது என ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றார். இது தெய்வீக அருளுக்குப் பதிலாக பாவங்களையே சேர்க்கும் என சிவவாக்கியர் எச்சரிக்கின்றார். வள்ளலார்,

நலிதரும் சிறிய தெய்வமென்று ஐயோ

நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்

பலிதரும் ஆடு பன்றி குக்குடங்கள்

பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்

பொலிவுறக் கொண்டே போகவும் கண்டே

புந்தி நொந்துளம் நடுக்குற்றேன்."

(திருவருட்பா-பிள்ளைப்பேறு விண்ணப்பம்: 63)

எனும் பாடலின்வழி, மிருகங்களைப் பலியிடுவது மானுடத்தின் மிருகத்தனத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது என்று வருத்தத்துடன் கூறுகிறார். தன்னுடைய சுயநலத்திற்காகப் பிற உயிர்களை பலிகொடுத்தல் என்பது மிகக் கொடிய செயல் என்று அவர் கருத்துரைக்கின்றார். ஆக, பலியிடுதல் என்பது மிகப்பெரிய குற்றம் என்பதை இதன்வழி நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

3.0. முடிவுரை

ஆக, ஓரறிவு முதல் ஆறறிவைச் சேர்ந்த எந்தவொரு உயிரைக் கொலை செய்தாலும் அதற்கான தண்டனை நரகத்தில் வழங்கப்படுவது உறுதி என்கிறது கருடபுராணம். இதில் தங்கள் உயிரைத் தாங்களே தற்கொலை செய்து மாய்த்துக்கொள்வரும் அடங்குவர். எல்லா உயிர்களும் பூமியில் மகிழ்ச்சியாக வாழத் தகுதியுடையவை. அதைக் கொல்லும் உரிமை எவருக்கும் இல்லை என்பதை இக்கட்டுரையின் வழி எடுத்தியம்பப்பபட்டுள்ளது. மனிதன் பூமியில் பிறக்கும் நோக்கமே இறுதியில் வீடுபேறு எனும் பேரின்பத்தை அடைவதற்காகவே ஆகும். திருமூலர்,

கொல்லாமை செய்யும் குணமே பெரிய

வல்லாமை வேண்டி வருவார் சிவலோகம்

செல்லாமை செய்வார்கட் தீங்கு நிலையாமை

இல்லாமை எய்துவ தெந்தோறு காலமே.

(திருமந்திரம்: 197)

எனும் பாடலில் கொல்லாமை என்பது பெரும் நற்குணமாகக் கருதப்படுகின்றது என விளக்கிக் கூறுகின்றார். கொலை செய்யாதவர்களுக்கே தெய்வீக நிலையை அடைய வாய்ப்பு கிடைக்கும்; கொலை செய்வோர்க்குத் தீங்கு நிரந்தரமாக இருக்கும் என்று அவர் உறுதிபடக் கூறுகின்றார். "வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்" என இராமலிங்க அடிகளார் கூறுவார். இவ்வாறாக இந்திய பாரம்பரியத்தில் வந்த பலர் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தும்

காட்டியுள்ளனர். அன்பும் கருணையும் மட்டும்தான் ஒரு மனிதனை இறை நிலைக்கு உயர்த்தும். இம்மையில் மட்டுமல்லாமல் மறுமையிலும் நன்நிலை அடைய வேண்டுமெனில் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துதல் அவசியம் என்பதனை அனைவரும் உணர்ந்து செயல்படுதலே கட்டுரையாளரின் அவா ஆகும்.

References

Aḻakar Nampi. (2021). Tirumūlar Aruḷiya Tirumantiram. Ceṉṉai: Kavitā Papḷikēṣaṉ. [அழகர் நம்பி. (2021). திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம். சென்னை: கவிதா பப்ளிகேஷன்.]

Caravaṇamuttup Piḷḷai. (1954). Patiṉeṉ Cittarkaḷ Periya Ñāṉakkōvai. Ceṉṉai: Tirumakaḷ Vilāca Accu Nilaiyam. [சரவணமுத்துப் பிள்ளை. (1954). பதிணென் சித்தர்கள் பெரிய ஞானக்கோவை. சென்னை: திருமகள் விலாச அச்சு நிலையம்.]

Ciṉṉatampi.Cu. (2018). Nāṉkām Patippu. Malaināṭu Kaṇṭa Tirukkuṟaḷ Eḷiya Urai. Cilāṅkūr: Tēṉī Patippakam. [சின்னதம்பி.சு. (2018). நான்காம் பதிப்பு. மலைநாடு கண்ட திருக்குறள் எளிய உரை. சிலாங்கூர்: தேனீ பதிப்பகம்.]

Irācēntiraṉ.Mu., Cillāḻi.Ka. & Vikṉarācā, Ra. (2012). Intu Camayam Ōr Aṟimukam. Cilāṅkūr: Malēciya Intu Caṅkam. [இராசேந்திரன்.மு., சில்லாழி.க. & விக்னராசா, ர. (2012). இந்து சமயம் ஓர் அறிமுகம். சிலாங்கூர்: மலேசிய இந்து சங்கம்.]

Irāmanāta Piḷḷai. (1957). Tirumantiram Mūvāyiram. Meṭrās: Caiva Cittānta Nūṟpatippuk Kaḻakam.[இராமநாத பிள்ளை. (1957). திருமந்திரம் மூவாயிரம். மெட்ராஸ்: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.]

Kalaittiṭṭa Mēmpāṭṭup Pirivu. (2022). Ilakkaṇam, Ceyyuḷ, Moḻiyaṇikkāṉa Vaḻikāṭṭi Nūl, Ilakkiya Viḷakkavurai (Tamiḻppaḷḷi). Putrājeyā: Malēciyak Kalvi Amaiccu. [கலைத்திட்ட மேம்பாட்டுப் பிரிவு. (2022). இலக்கணம், செய்யுள், மொழியணிக்கான வழிகாட்டி நூல், இலக்கிய விளக்கவுரை (தமிழ்ப்பள்ளி). புத்ராஜெயா: மலேசியக் கல்வி அமைச்சு.]

Kantacāmi.Cō.Na. (2003). Intiyat Tattuvak Kaḷañciyam. Tokuti 3. Citamparam: Meyyappaṉ Patippakam. [கந்தசாமி.சோ.ந. (2003). இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம். தொகுதி 3. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.]

Kantacāmi.Cō.Nā.(2002), Tirukkuṟaḷ Kūṟum Uṟutipporuḷ. Meyyappaṉ Tamiḻāyvakam: Citamparam. [கந்தசாமி. சோ.நா.(2002), திருக்குறள் கூறும் உறுதிப்பொருள், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்: சிதம்பரம்.]

Kīrtti. (2013). Karuṭa Purāṇam. Ceṉṉai: Caṅkar Patippakam. [கீர்த்தி. (2013). கருட புராணம். சென்னை: சங்கர் பதிப்பகம்.]

Maṇi, Ci. Cu,. (1992). Umāpaticivam Aruḷiya Civappirakācam. Tirunelvēli: Aruḷnanti Civam Aruṭpaṇi Maṉṟam. [மணி, சி. சு,. (1992). உமாபதிசிவம் அருளிய சிவப்பிரகாசம். திருநெல்வேலி: அருள்நந்தி சிவம் அருட்பணி மன்றம்.]

Nākappaṉ Āṟumukam. Mūṉṟām Patippu. (2020). Cittānta Caivam. Kōlālampūr: Mātēcaṉ Eṇṭarpirais. [நாகப்பன் ஆறுமுகம். மூன்றாம் பதிப்பு. (2020). சித்தாந்த சைவம். கோலாலம்பூர்: மாதேசன் எண்டர்பிரைஸ்.]

Nārāyaṇa Kiruṣṇamāccāryar. (2018). Karuṭapurāṇam. Ceṉṉai: Narmatā Patippakam. [நாராயண கிருஷ்ணமாச்சார்யர். (2018). கருடபுராணம். சென்னை: நர்மதா பதிப்பகம்.]

Poṉṉam'māḷ.Ār. (2019). Karuṭapurāṇam. Ceṉṉai: Kiri ṭirēṭiṅ ējeṉci piraivaṭ limiṭeṭ. [பொன்னம்மாள்.ஆர். (2019). கருடபுராணம். சென்னை: கிரி டிரேடிங் ஏஜென்சி பிரைவட் லிமிடெட்.]

Riṣapāṉantar. (2008). Karuṭapurāṇam. Ceṉṉai: Anurākam. [ரிஷபானந்தர். (2008). கருடபுராணம். சென்னை: அநுராகம்.]

Tamiḻppiriyaṉ. (2019). Cittar Pāṭalkaḷ – Mūlamum Uraiyum. Ceṉṉai: Kaṟpakam Puttakālayam. [தமிழ்ப்பிரியன். (2019). சித்தர் பாடல்கள் – மூலமும் உரையும். சென்னை: கற்பகம் புத்தகாலயம்.]

Turkātās.Es.Kē.Svāmi. (2006). Śrī Karuṭa Purāṇam. Ceṉṉai: Pirēmā Piracuram. [துர்காதாஸ்.எஸ்.கே.ஸ்வாமி. (2006). ஸ்ரீ கருட புராணம். சென்னை: பிரேமா பிரசுரம்.]